

Mons. Ocáriz: «Les portes de l'Opus Dei són obertes a tothom»

Monsenyor Fernando Ocáriz (París, 1944) és la persona més propera al prelat de l'Opus Dei. Publiquem una entrevista de l'agència Zenit en la qual parla de la figura jurídica de la Prelatura Personal.

28/03/2008

En una entrevista a Zenit, a la llum dels primers 25 anys de l'erecció de

l'Opus Dei com prelatura personal - l'única del món-, el vicari general revela quina és la relació d'aquesta institució amb les diòcesis i explica que el, de vegades, suposat «poder» de «l'Obra» no és altre que el derivat de l'Evangelí.

Monsenyor Ocariz ha rebut Zenit a la seu de Villa Tevere a la Ciutat Eterna, on hi és enterrat el fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Aquest sacerdot és físic i teòleg. Autor de nombroses publicacions filosòfiques i teològiques, especialment en l'àmbit de la filosofia de la història i de la cristologia, des del 1986 és consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

També és membre de la Pontifícia Acadèmia Teològica i des del 23 d'abril de 1994 és el vicari general de l'Opus Dei.

L'Opus Dei va néixer per ajudar els laics en la vida corrent. Els laics són part de la prelatura de l'Opus Dei, o la prelatura és només per a la part -mínima- de sacerdots de l'Opus Dei?

L'Opus Dei va néixer pròpiament per difondre i recordar a tothom - sacerdots i laics- la crida universal a la santedat. Com va ensenyar sant Josepmaria des del 1928, aquesta universalitat, és a dir, que Déu crida cada persona, duu amb si, a més, que totes les circumstàncies humanes honestes -el treball professional, les relacions familiars i socials- poden i han de ser realitat santificada i santificadora.

Com va dir el cardenal Joseph Ratzinger amb motiu de la canonització del fundador de l'Opus Dei, el missatge de sant Josepmaria Escrivà ha ajudat a corregir una concepció errònia de la santedat,

com si fos una cosa reservada per a alguns «grans». La santedat és fer-se amic de Déu, deixar obrar l'Altre, l'Únic que pot fer que aquest món sigui bo i feliç.

Els laics de l'Opus Dei, dones i homes, casats i cèlibes, són part integrant de la prelatura, tant com els sacerdots que en constitueixen el presbiteri. La relació entre aquests ministres sagrats i els fidels laics és la pròpia de l'Església.

Al mateix temps, cada laic pertany també a la diòcesi on té el domicili, com qualsevol altre catòlic. Joan Pau II ho va recordar en diverses ocasions, referint-se concretament a l'Opus Dei: el sacerdoci ministerial dels preveres i el sacerdoci comú dels fidels laics s'integren i entrellacen, en unitat de vocació i de règim, per complir la missió evangelitzadora de la Prelatura, sota la guia del prelat.

L'Opus Dei és l'única prelatura personal que existeix actualment. Reben consultes d'institucions eclesials que voldrien ser també una prelatura personal?

Sí, ara com ara és l'única prelatura personal. No obstant això, a l'Església hi ha altres circumscripcions eclesiàstiques delimitades també per un criteri personal, per a diverses necessitats pastorals.

Per exemple, els ordinariats que existeixen en alguns països per a l'atenció de fidels de ritu oriental, els ordinariats militars i una administració apostòlica personal erigida fa uns anys a Brasil.

La constitució d'una prelatura personal correspon exclusivament a la Santa Seu; a més, el Dret Canònic preveu que per a la seva erecció es consulti les conferències episcopals interessades.

Es tracta d'una decisió pastoral, dirigida a afavorir la missió de l'Església en un món caracteritzat per la mobilitat de les persones. Per exemple, en les exhortacions apostòliques post-sinodals *Ecclesia in America* i *Ecclesia in Europa*, Joan Pau II esmenta les prelatures personals com a possible solució per a persones necessitades d'una peculiar atenció pastoral, concretament per a grups d'emigrants.

També és possible que, com ha succeït en el cas de l'Opus Dei, l'acció de l'Esperit Sant, que impulsa determinades tasques apostòliques, originin unes necessitats pastorals que requereixin una estructuració en prelatura personal.

No em consta que l'Opus Dei hagi rebut consultes d'institucions que hagin pensat en la possibilitat de ser prelatura personal. En canvi, sí és

relativament freqüent que persones de l'Opus Dei siguin cridades per a explicar l'experiència de la Prelatura en aquests anys: en congressos, jornades d'estudis, reunions pastorals, etc.

Què hi ha de cert en la suposada independència -o autonomia, si ho prefereix- de l'Opus Dei pel fet de ser jurídicament una prelatura personal?

La realitat és exactament la contrària. Erigir una prelatura significa precisament «dependència»: posar una part del poble cristià en dependència pastoral d'un membre de la jerarquia eclesiàstica.

No té sentit parlar d'independència o autonomia car, al contrari, l'Opus Dei depèn d'un prelat nomenat pel Pontífex Romà.

El prelat i els vicaris exerceixen la potestat eclesiàstica en comunió amb

els altres pastors, sota la autoritat suprema del Papa, d'acord amb les normes universals de l'Església i les normes particulars contingudes en els estatuts que la Santa Seu ha establert per a la Prelatura.

Penso que l'experiència de la presència de l'Opus Dei en nombrosíssimes diòcesis dels cinc continents pot contribuir perquè es compregui, també des d'un punt de vista pràctic, que la novetat de les prelatures personals, introduïda pel concili Vaticà II, no perjudica la unitat en les esglésies particulars, sinó, al contrari, suposa un servei a aquestes en la general missió evangelitzadora de l'Església.

Com va escriure Benet XVI a l'actual prelat, monsenyor Echevarría, en ocasió del cinquantè aniversari de la seva ordenació sacerdotal, «quan fomentes l'afany de santedat personal i el zel apostòlic dels teus

sacerdots i laics, no només veus créixer el ramat que t'ha estat confiat, sinó que proporciones un eficaç auxili a l'Església en la urgent evangelització de la societat actual».

És correcte dir que hi ha «bisbes de l'Opus Dei»?

Depèn del que s'entengui amb aquesta frase. Quan un sacerdot del presbiteri de la prelatura és cridat pel Sant Pare a l'episcopat, com algunes vegades s'ha esdevingut, li succeeix el mateix que a qualsevol sacerdot diocesà: deixa d'estar incardinat en la circumscripció eclesiàstica de la que procedeix, encara que continuï rebent assistència espiritual de la Prelatura. Té la mateixa condició canònica que qualsevol altre bisbe.

No cal dir que el prelat de l'Opus Dei no té cap potestat sobre la missió episcopal d'aquests bisbes.

**Imagino que pensarà que no
existeix un abans i un després en
l'Opus Dei arrel del fenomen del
"Codi da Vinci".**

Evidentment, no. Suposar que
aquesta novel·la pugui tenir
incidència històrica per a determinar
un abans i un després en l'Opus Dei
no té sentit.

L'influx que hagi pogut tenir en
algunes persones és diferent. Sense
ignorar la desorientació que aquest
tipus de literatura pot provocar en
alguns lectors, em consta que
nombroses persones han decidit
posar-se en contacte amb la
Prelatura i les seves activitats de
formació cristiana, precisament com
a conseqüència de la informació
sobre l'Obra que es va donar, per a
contrarestar serenament les falsedats
d'aquest llibre.

També han estat nombrosíssimes les
mostres de solidaritat amb l'Opus Dei

per part de periodistes, escriptors i altres persones que han seguit més de prop la informació sobre aquest tema. S'ha experimentat, també amb aquest motiu, una solidaritat eclesial estupenda: són moments en què es palpa que l'Església és família.

De vegades s'escolta parlar del «poder» de l'Opus Dei. Per què creu que s'ha generat aquesta imatge?

A pesar de les limitacions personals -ni som ni ens considerem «els primers de la classe»-, Déu ha beneït amb abundants fruits apostòlics la labor d'ànimes de l'Opus Dei.

Vist humanament, potser això pot semblar a alguns com expressió de «potència» o «poder».

En realitat, l'Obra és una petita part de l'Església, i el seu «poder» consisteix en el que d'aquí li'n prové: l'Evangeli que -com escriu sant Pau-

és «força de Déu per a la salvació de tot el qui creu». Els fruits de la labor dels fidels de l'Opus Dei els suscita l'Esperit Sant en l'Església i mitjançant l'Església.

A qui s'acosta a una activitat apostòlica promoguda per la prelatura –les portes són obertes a tothom- se li ofereix un horitzó de vida cristiana.

Qui s'acostés a l'Obra cercant influències humanes o altre tipus de béns que no siguin els espirituals, no hi podria resistir molt de temps: sentiria parlar d'amor a Jesucrist i a l'Església, de compromís cristià, de vida espiritual i de servei generós als altres.

Miriam Díez i Bosch / Zenit

pdf | document generat
automatiquement des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/monscariz-les-portes-de-lopus-dei-son-
obertes-a-tothom/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/monscariz-les-portes-de-lopus-dei-son-obertes-a-tothom/) (21/08/2025)